

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **P. A.**, nar. X, státní příslušnost X, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. JUDr. Annou Doležalovou, advokátkou AK se sídlem pobočky v Praze 1, Štěpánská 633/49, Nové Město, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2014, čj. OAM-43/LE-LE05-ZA04-R2-2012, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 12. 2014 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, požádal rovněž o ustanovení zástupce JUDr. Doležalové z Prahy. Soud žalobci usnesením ze dne 13. 1. 2015 vyhověl a advokátka žalobu doplnila. Uvedla, že žalobce nesouhlasí s posouzením své věci, skutečnosti ohledně jeho zdravotního stavu mohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou humanitárního azylu, hodnocení žalovaného je v tomto směru značně zjednodušené a zcela nedostatečné. Zákon o azylu blíže nedefinuje případ hodný zvláštního

zřetele, určité vodítko však lze nalézt v judikatuře Nejvyššího správního soudu, když např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004 uvedl, že „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup – zde poskytnutí azylu – vhodný či dokonce nutný, typicky demonstrativními výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdosti, v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezahrnutelné pod předchozí dvě ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – příkladmo osobám zvláště těžce postiženým či nemocným, nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou – ale i na situace, které předvídatelné nebyly. Míra volnosti této reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, který pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Žalobce namítá, že argumentace žalovaného, týkající se neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu tak není v souladu s formálními požadavky na odůvodnění rozhodnutí, ale ani se skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo. Žalobce netvrdil, že mu byla odmítána lékařská péče, psychiatrická léčba, poskytovaná v zemi původu však byla zcela tristní, operaci kloubu pak nebyli lékaři s ohledem na jeho postižení psychické schopni provést vůbec. Žalobce se nemůže ztotožnit s tvrzením žalovaného, že matka v případě nesouhlasu s jeho medikací dosáhla její změny tak, aby mu více vyhovovala, ani tato skutečnost ze spisu neplyne. Matka naopak uváděla, že přestože získala slib primáře, že problematický lék Galaparidol již nebude synovi podáván, s dalším postupem lékařů nebyla spokojena. Lékaři dávali synovi pouze léky a injekce na zklidnění, syn byl zcela apatický, jindy nezvladatelný, měl sebevražedné sklony. V nemocnici ležel bez přerušení prakticky dva roky. Pokud žalovaný uvádí, že k péči lékařů ortopedů matka neměla výhrady, je nutné konstatovat, že přes nesrovnatelně lepší přístup těchto lékařů ani tito nebyli schopni žalobci nijak pomoci. Další tvrzení žalovaného je pak vnitřně rozporné, neboť uvádí, že žalobce nepodstupuje v ČR žádnou specializovanou léčbu, na straně druhé uvádí, že žalobce se úspěšně podrobil operaci kloubu. Matka přitom uváděla, že syn navštěvuje psychiatra, přes pozitivní hodnocení jeho léčby se však nelze ztotožnit se závěrem žalovaného, že v případě žalobce není nehumánní humanitární azyl neudělit. Žalobce lze vzhledem k jeho celkovému zdravotnímu stavu, kdy trpí mentální retardací, schizofrenií, v minulosti utrpěl těžký úraz, v jehož důsledku kulhal, chodí shrbený a má zničenou páteř, považovat za osobu zvláště těžce postiženou. V neposlední řadě žalobce namítá naplnění podmínek ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, neboť mu v případě návratu do země původu hrozí nelidské či ponižující zacházení, které lze spatřovat ve způsobu léčby schizofrenie, kterou již žalobce v minulosti podstupoval, byl pouze udržován v apatii a nebylo s ním jakkoliv „pracováno“, byl mu podáván lék, který mu způsoboval nelidské bolesti, matka si ho vzala domů, péči však nedokázala sama zvládnout, což vedlo k jeho vážnému úrazu. Uvedenými skutečnostmi se však žalovaný vůbec nezabýval, neobstaral si k léčbě schizofreniků v Rusku žádné informace a nezjistil tak skutečný stav věci, nepřihlédl k tvrzení matky žalobce, že přestože jí v minulosti byl na syna přiznán invalidní důchod, v souvislosti s azylovým

řízením v ČR nepožádali o jeho další prodloužení, tudíž mu v dalším období již nebude vyplácen. Žalovaný vůbec nezkoumal, jaká by byla finanční situace žalobce a jeho matky po návratu do země původu, kdy žalobce není vzhledem ke svému postižení výdělečně činný a je plně odkázán na finanční podporu státu. Žalovaný se pak nezabýval ani tvrzením matky žalobce o jeho náboženské příslušnosti k Svědkům Jehovovým. Žalobce ji sice netvrdil, skutečnost však vyšla najevo při pohovoru, kdy matka 27. 6. 2012 uvedla, že hledá chirurga, který by byl schopen provést operaci syna bez krevní transfúze, a za této situace bylo na žalovaném, aby posoudil možnost další léčby žalobce v Rusku v této souvislosti. Z informací o zemi původu plyne, že Svědci Jehovovi čelí v souvislosti se speciálními požadavky na zdravotní péči v Rusku šikaně. Obdobné námitky pak byly uplatněny i replikou, soudy doručenu 7. 8. 2015.

Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 8. 7. 2015 plyne, že s námitkami žalobce nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu s tím, že postupoval při vydání rozhodnutí ve věci v souladu se zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Ve věci byl zjištěn skutečný stav věci, žalovaný se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil, opatřil si veškeré potřebné podklady a tyto považuje za dostatečné. Žalobce v průběhu řízení neuváděl skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být udělena určitá forma mezinárodní ochrany. Zdravotními obtížemi žalobce se žalovaný zabýval v rámci posouzení humanitárního azylu, z podkladových materiálů zjistil, že se u žalobce nejedná o žádný mimořádný stav, na základě kterého by mu mohl být udělen azyl dle § 14 zákona o azylu. Jak vyplývá z výpovědi žalobce i jeho matky, byla mu v rámci možností poskytována zdravotní péče, býval hospitalizován pravidelně, k léčbě byl přijat i na specializované kliniky v Moskvě (psychiatrie) a Rjazani (ortopedie), byl mu též přiznán určitý stupeň invalidity a pravidelně pobíral invalidní důchod. Vyšší kvalita úrovně lékařské péče v ČR a nedobré socio-ekonomické podmínky v zemi původu však nejsou zákonnými důvody pro přiznání určité formy mezinárodní ochrany, ČR nemůže sloužit jako nemocnice, kde si nemocní cizinci po účelovém vstupu do azylové procedury budou léčit všechny své zdravotní problémy – otázka č. 23 žádosti – „z jakých důvodů žádáte o MO – chtěl bych tu zůstat, abych se tu mohl léčit“. Otázka č. 33 – „čeho se obáváte v případě návratu do vlasti – ničeho se neobávám“. V případě návratu do země původu bude žalobce ve stejném postavení a bude mít stejné možnosti léčby jako tisíce jeho spoluobčanů, majících obdobné zdravotní problémy, přičemž po návratu do Ruské federace si o přiznání invalidního důchodu mohou opět požádat. V průběhu správního řízení žalobce uváděl, že je ateista, není tedy důvod zabývat se jeho situací ve vztahu ke Svědkům Jehovovým, v Rusku o něho může pečovat jeho matka. Žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, podmínky pro přidělení určité formy mezinárodní ochrany nesplňuje a je proto navrhováno zamítnutí jeho žaloby.

Ve věci žalobce již krajský soud rozhodoval opakovaně. Dne 12. 3. 2014 zrušil Nejvyšší správní soud v Brně rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 5. 11. 2013, kdy pod sp. zn. 29 Az 28/2012 krajský soud zamítl žalobu žalobce jako nedůvodnou, Nejvyšší správní soud připomněl krajskému soudu, že v řízení měl zkoumat procesní způsobilost žalobce, když tento je zjevně přes svoji zletilost z hlediska mentálního rozvoje na úrovni dvanáctiletého dítěte. Krajský soud proto následně svým rozsudkem ze dne 29. 7. 2014 zrušil ze stejného důvodu (nezastoupení účastníka v řízení správním) rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, že mu

uložil, aby s ohledem na ust. § 29 a násl. správního řádu zkoumal, zda procesní způsobilost žalobce odpovídá podmínkám a požadavkům těchto ustanovení a pokud tomu tak není, aby zabezpečil jeho řádnou ochranu v tomto smyslu.

V předchozím rozhodnutí přitom co do podkladů soud konstatoval, že ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany 16. 2. 2012, z úřední činnosti je soudu známo, že tak učinila i jeho matka N. S. a jeho sestra S. Žalobce uvedl, že je státním občanem Ruska a ruské národnosti, s otcem I. P., který žije v Rusku, není v kontaktu. Do 3. 10. 2011 pobýval v Rusku, poté do 13. 2. 2012 v Belgii. Je bez vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, vojenskou službu nevykonával. Uvedl, že má odborné předpoklady v oboru obuvník, pracoval jako kolportér novin, v Rusku pobíral invalidní důchod. Vlast opustil 3. 10. 2011 z důvodu léčby v zahraničí, po Rusku se mu ale stýská. Rodina jela autobusem do Moskvy, letadlem do Prahy a odtud pak autobusem do Bruselu. Tam požádali o azyl, ale poslali je zpět do ČR. Chtěl by zde zůstat a léčit se. Pro případ návratu do vlasti se ničeho neobává, trpí schizofrenií, má zlomeninu krčku a skoliózu páteře.

Dne 24. 2. 2012 byl s žalobcem v Příjímacím středisku Zastávka proveden pohovor, uvedl, že chodil do školy ve Volgogradu, 9. třídu ukončil ve zvláštní škole, vyučil se obuvníkem, pak už byl v nemocnici a nepracoval. V Bruselu se chtěl léčit, ale vyhnali je odtamtud, v Rusku ho léčili špatně, dávali mu lék Galapariadol, po kterém mu bylo špatně, pak dostal Sanapax a Cykladol, po těch mu bylo lépe. Má nemocnou levou nohu, kterou měl v r. 2004 zlomenou, ležel 3 měsíce v nemocnici, pak i opakovaně, chtěli mu vrátit krček kloubu zpět, ale nepomohlo to, má nohu kratší. Několikrát měl otřes mozku, má problémy s hlavou. Chtěl by si tu vyléčit nohu, o podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodla matka. Po otci se mu stýská, mají dobrý vztah. V ČR by chtěl pracovat jako řidič, mít vlastní dům. Kdyby se vrátil do vlasti, uviděl by známé, ale chtěl by zůstat zde, chutná mu tu a zatím toho málo viděl. Poté se nachází ve správním spisu nález H. z X ze dne 13. 6. 2012, s dgn. schizofrenie jiná, lehká mentální retardace. Dne 27. 6. 2012 žalobce v průběhu pohovoru vypověděl, že užívá léky, byl u psychiatra a je objednan na konec července. Hledají nějakého lékaře, chirurga, který by mluvil rusky. Ve vlasti byl v nemocnici v Rjazani, ale tam se mu udělalo špatně, ležel tam půl roku, pak se tam ale musel v r. 2006 vrátit, měl kratší nohu a natahovali mu ji. S hlavou byl naposledy hospitalizován v r. 2010 na podzim a pustili ho na jaře 2011. Bral léky, předepisoval mu je psychiatr, už si nepamatuje, jak se jmenoval. Matka mu vyřídila důchod, nosili mu ho každý měsíc v hotovosti. K psychiatrovi chodil sám, někdy s ním šla matka. Starali se o něho rodiče, táta mu i nyní volá. Táta nosil domů penízky, jezdívali k řece. Dne 13. 11. 2012 byl žalobce seznámen s podkladovými zprávami, které žalovaný shromáždil k jím uváděným důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že nechce nic dodat, ani doplnit. Pohovory s žalobcem probíhaly za přítomnosti jeho matky, která též posléze doplnila do spisu nález H. ze dne 19. 11. 2012 s obdobným závěrem shora, s tím, že případná operace možná, s úpravou medikace. Součástí spisu byly pohovory, které byly provedeny s matkou žalobce.

Po zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2012 krajským soudem je pak ve správním spise přítomna lékařská zpráva Z. H. ze dne 14. 10. 2014, v níž se uvádí, že žalobce trpí schizofrenií a lehkou mentální retardací, k dekompenzaci schizofrenie po dobu evidence u lékařky nedošlo, matka pouze

udávala, že byly opakované hospitalizace – 2x ročně v nemocnici pro neklid, křik, agresivitu vůči věcem, minimální podmínky pro to, aby nedocházelo k dekompenzaci je pravidelné užívání medikací. Při nepravidelném užívání či vysazení medikace dojde velmi pravděpodobně k dekompenzaci choroby s možnou agresí. Lékařka se domnívá s ohledem na okolnosti případu, že žalobce není schopen samostatně adekvátně jednat při správních úkonech a žalovaný reagoval na toto sdělení rozhodnutím ze dne 24. 10. 2014, kterým ustanovil žalobci pro řízení opatrovníkem jeho matku, paní S. N. V doplňujícím pohovoru dne 11. 11. 2014 za přítomnosti opatrovnice žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je aktuálně dobrý, chodí k psychiatrovi, bere léky, ale nezná jejich názvy, učil se jako obuvník, žije s matkou a sestrou v táboře, je doma, vlast opustil v r. 2011 kvůli operaci. Žil ve Volgogradu s matkou a sestrou, někdy se hádali, utíkal z domu, chodil po ulicích venku. Ve vlasti se léčil v nemocnici na psychiatrii, jednou ho na ulici zbili nějací chlapci, s policií ani soudy problémy neměl. Taťka jim nosil peníze a žili z jeho a matčina důchodu. O azyl požádal, protože chtěli, aby mu zde udělali operaci a matce též a aby sestra získala vzdělání, to byly jediné důvody. Stýská se mu po domově, po otci, ten chodí do práce, tak někdy po skypu, i se sestřenicí. S otcem má dobré vztahy. K dotazům žalovaného opatrovnice žalobce uvedla, že synovi byla provedena operace nohy, kyčle, od listopadu prosince budou rehabilitace a v prosinci jde na kontrolu k psychiatrovi. Chová se tak, jako 14leté dítě. U ortopeda bude chodit na pololetní kontroly. Syn je omezen tím, že ho nikdo nezaměstná, je sice vzdělavatelný, ale velmi pomalu, znalosti se musí stále obnovovat. Výuční list sice dostal, ale učitelé říkali, že se po určitou dobu bude muset všechno znovu učit. K učení by musel znát jazyk, kamarádka souvěrkyně jí poradila, že existují centra, ale zatím nic nepodnikli, protože syn je nedlouho po operaci. O odjezdu ze země původu se rozhodli již v r. 2010, když lékař řekl, že na operaci syna s jeho mentálním stavem nejsou vybaveni, řekl jí, že musí za hranice. Mluvila i s ortopedem ve městě Kirica, též ho odmítl operovat, napsal jen rozsáhlou zprávu. Došlo k zhoršení psychického stavu žalobce, byl agresivní, neovladatelný, nechoval se jako normální člověk. Byl v řadě nemocnic, ležel tam skoro bez přerušení dva roky, léčba mu nepomáhala, bylo mu stále hůř, vždycky ho propustili, ale za pár dní musel zpátky, zde je už více než dva roky v pořádku, sice na jaře a na podzim dochází k zhoršování zdravotního stavu, ale dá se to vyřešit medikamentózně. Syn se dá do řeči s kýmkoliv bezprostředně, není schopen rozlišit dobré lidi od špatných, stalo se, že se začal bavit na nábřeží se skupinou mladých opilých lidí a vrátil se domů zbitý. Důchod jim byl oběma vyplácen pravidelně, k dotazu žalovaného na důvod žádosti o MO v ČR, k němuž se žalobce vyjádřil, že přijeli za operací a aby sestra získala vzdělání, uvedla opatrovnice, že je to tak. V zemi původu ho odmítl operovat, teď má v sobě implantát, nechce domyslet, co by se stalo, kdyby nastaly problémy, co by s ním dělali. Opatrovnice přiložila tři zdravotní zprávy o stavu syna. H. dne 20. 1. 2014 hodnotí z psychiatrického hlediska operaci jako možnou, K. dne 11. 9. 2014 uvádí při ortopedické kontrole stav po operaci jako bez obtíží s doporučením balneoterapie, stav v pořádku popisuje i zpráva ze dne 4. 12. 2014. Dne 10. 12. 2014 matka s žalobcem byli seznámeni s podkladovými zprávami, opatrovnice uvedla, že informace jsou staré a známé, ona a dcera jsou členky Svědků Jehovových a matka se na internetu dočetla, že 3. 12. 2014 vrchní soud v Moskvě uznal činnost za extremistickou a zakázal řadu publikací, např. letáky, které jsou napsány na základě bible, mohlo by dojít po jejich návratu k tomu, že by byly zavřené a žalobce by zůstal bez péče. Přiložila lékařskou zprávu o kontrole zdravotního stavu žalobce v lednu 2015.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Soud po přezkoumání věci konstatuje, že v žalobě, kterou žalobce podal k soudu dne 23. 12. 2014, sice uváděl porušení ustanovení § 3, §§ 50, 52 a 68 správního řádu a namítal, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci v souvislosti s § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, nicméně v řádném doplnění žaloby, jak soud výše uvádí, je věcně atakován pouze § 14 a § 14a cit. zákona. Soud uvádí, že z průběhu správního řízení nevyplynula žádná skutečnost, z níž by bylo možné usoudit, že žalobce se považoval v zemi původu za pronásledovaného z důvodů, uvedených v § 12 zákona o azylu, či že by měl takové, azylově relevantní obavy z pronásledování ve smyslu jeho písm. b). Naopak, uvedl, že ze země s matkou a sestrou odjeli z důvodu potřeby operace a sestra chtěla získat vzdělání. Soud tak konstatuje, že se zcela ztotožňuje s odůvodněním správního orgánu v tomto smyslu, tak, jak žalovaný uvedl na str. 6 a 7 svého rozhodnutí ze dne 16. 12. 2014, tedy, že v případě žalobce nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, žalobce ani jeho opatrovnice neuvedli žádné skutečnosti, které by mohly vést soud k závěru, že žalobce tyto podmínky splňuje, odůvodnění správního orgánu je v tomto smyslu úplné. Podmínky ust. § 13 žalobce nesplňuje, toto ustanovení pak v žalobě není ani zmiňováno.

Soud se proto dále zabýval námitkami, směřujícími proti neudělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu s tím, že žalobce vzhledem k svému zdravotnímu postižení smysl tohoto ustanovení naplňuje. Soud v této souvislosti připomíná, že je oprávněn zkoumat u tohoto ustanovení zákona o azylu pouze to, zda správní orgán měl dostatečné a úplné podklady pro zhodnocení správní úvahy, a zda nedošlo v daném případě k určité libovůli žalovaného, resp. k jejímu zneužití, kdy soud vychází z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Z dosavadní judikatury pak též lze v tomto ohledu připomenout, že tedy úloha soudu spočívá ve zjištění, zda správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem – viz rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 a ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003. Vzhledem k tomu, že jak žalobce, tak opatrovnice žalobce uváděli, že žalobcův zdravotní stav nebyl dostatečně léčen v zemi původu, považuje soud za potřebné odkázat na dřívější rozhodnutí ze dne 25. 4. 2006, kdy pod sp. zn. 30 Az 84/2005 jasně uvedl, že pouhá nespokojenost s úrovní zdravotní péče v zemi původu není zákonným důvodem pro vyhovění žádosti o udělení azylu a tento závěr považuje i nadále za oprávněný. Jak správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, žalobce byl v zemi původu léčen, to, že matka žalobce s touto léčbou nebyla spokojená, nemůže vést žalovaného k závěru, že tím automaticky vzniká žalobci nárok na to, aby byl léčen lépe v cizině, přesto, že se tak nakonec v průběhu azylového řízení zřejmě stalo, resp. na území ČR byl žalobce operován s kyčelním kloubem a jsou mu podávány léky na onemocnění psychiky, které jsou zřejmě úspěšné v tom smyslu, že nemusí docházet k opakovaným hospitalizacím z uvedeného důvodu. Žalobci však v zemi původu nebyla tam dostupná léčba odpírána, žalovaný se předloženými zprávami o zdravotním stavu žalobce zabýval, tyto zhodnotil a dospěl k závěru, že v jeho případě nejde o zdravotní stav, který by naplňoval podmínky, hodné zvláštního zřetele. Tato úvahu a její závěr nebyla shledána soudem jako vybočující z logického usouzení. Soud tak nepřistoupil na námitku nedostatečného zjištění věci v souvislosti s neudělením humanitárního azylu žalobci a tuto považuje za nedůvodnou.

V žalobě pak dále figuruje námitka naplnění podmínek ust. § 14a zákona o azylu s tím, že žalobci hrozí v případě návratu do země původu nelidské a ponižující zacházení, jeho naplnění žaloba spatřuje v dřívější nevhodné medikaci a v tom, že si žalovaný neobstaral jedinou informaci o způsobech léčby schizofrenie v Rusku, o její úrovni, efektivitě či humánnosti. Následuje námitka o tom, že v dalším období nebude žalobci vyplácen důchod, žalovaný vůbec nezkoumal, jaká by byla finanční situace žalobce po návratu a v neposlední řadě opatrovnice – matka žalobce namítá, že je příslušnicí Svědků Jehovových, mohla by být po návratu zavřena a o žalobce by neměl kdo pečovat. Jak soud výše uvedl, nespokojenost s úrovní zdravotní péče v zemi původu nemůže být zákonným důvodem pro udělení azylu, konečně, žalobce v průběhu správních řízení nenamítal nehumánnost léčby, jeho matka pouze uváděla, že měl nevhodnou medikaci. K takovému soukromému závěru však dle přesvědčení soudu nelze využít jakýchkoliv obecných podkladů, zabezpečení důkazů o úrovni léčby psychického onemocnění v Rusku tak nebylo v daném případě nutné. Pokud se rodina navrátí do Ruska, bude zřejmě potřebné obnovit po uplynutí delší doby nepřítomnosti v zemi původu řízení o poskytování invalidní dávky žalobci, což však v žádném případě nemůže znamenat důvod pro udělení mezinárodní ochrany na zdejším území. Námitka o možném uvěznění opatrovnice z důvodu její příslušnosti k Svědkům Jehovovým je zcela hypotetická a ničím nepodložená, soud tak neviděl důvod, proč by měl správní orgán domýšlet podobné problémy a zabývat se jimi v návaznosti na případné problémy žalobce. Vzhledem k uvedeným skutečnostem proto soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že námitky žalobce nejsou důvodné. Podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14b) zákona o azylu naplněny v případě žalobce nejsou. Soud hodnotil žalobu jako nedůvodnou a ve smyslu ust.

§ 78 odst. 7 s.ř.s. ji jako takovou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal. Odměna právního zastoupení soudem ustanovené zástupkyně žalobce byla řešena samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 21. ledna 2016

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně